

De fa força anys, potser des dels Jocs Olímpics, Barcelona viu una activa transformació urbanística: l'enderrocament d'antigues trames urbanes, l'aparició de nous barris, l'obertura de la ciutat al mar, l'emergència de nous equipaments, la redefinició d'altres en desús, l'aparició de complexos arquitectònics multifuncionals (com ara el Fòrum), de grans centres comercials, etc. Barcelona —pel que fa a la complexa sèrie de relacions que estableix com a xarxa urbana— ha estat pensada de bell nou. No cal dir que tot aquest procés (tenint en compte diversos condicionants socioeconòmics) ha comportat un increment del preu del sòl edificable i un augment inversemblant del cost de l'habitatge. Parlem, doncs, d'especulació urbanística. Una especulació que ha produït un canvi en l'ús de molts espais i una modificació considerable del teixit social de determinats barris (la seva distribució humana, la dinàmica de la seva vida associativa, comercial i veïnal...)

Per al sector artístic, aquest canvi d'usos i jerarquies, si bé ha comportat l'aparició de nous indrets de producció i exhibició (majoritàriament vinculats a la iniciativa pública), també ha provocat la progressiva desaparició d'una dinàmica xarxa de petits centres de producció (tallers de disseny, moda o arts plàstiques, teatres de petit format, sales de ball, cinemes, etc.). Paradoxalment, aquesta xarxa ha estat en gran mesura allò que ha promogut Barcelona durant molt de temps com a centre de creativitat internacional, amb l'aportació decidida de gent inquieta d'arreu del món. Avui, aquests artistes i promotors, fastiguejats pels entrebancs, les dificultats i els preus, pleguen, molts abandonen la nostra ciutat cap a horitzons més acollidors.

Avui la mateixa Sala Beckett és víctima d'aquesta pressió urbanística. És un moment especial, ja que coincideix amb el repte d'un ambiciós projecte de creixement estructural i artístic. Perxò PAUSA vol fer un toc d'atenció: amb aquest número, vol contribuir modestament a presentar petits apunts sobre la

relació teatre/ciutat en diverses metròpolis occidentals: Berlín, Nova York i Buenos Aires. Són notes personals, al marge, sense voluntat d'exhaustivitat; notes, però, que evidencien una vitalitat —en cada cas d'origen i dinàmica diferents— que potser Barcelona s'està deixant perdre. D'altra banda, hem concebut un dossier sobre «espais teatrals» en un sentit més ampli del terme. Més enllà de les observacions *urbanes*; uns quants creadors —Roger Bernat, Joan Font, Carme Portaceli...— ens parlen de la seva idea artística d'espai. Joan Abellan, finalment, reflexiona sobre la definició d'un vocabulari espacial propi per part de la companyia Els Joglars.

La disposició dels teatres a la ciutat és el resultat de condicions diverses: econòmiques, socials, simbòliques, artístiques, etc. Si bé és la ciutat qui adjudica jerarquia i funció als teatres, també els teatres tenen un rol important a l'hora d'estructurar el teixit urbà i social. Un teatre que vulgui esdevenir un organisme que es pugui percebre en el *plànol de la ciutat* haurà d'assolir un pes significatiu en la vida urbana d'aquesta ciutat. Aquest és el repte de la Beckett.

Qui sap el que busca ho troba, diu Antoni Ramon. Així el Soleil va trobar la Cartoucherie i Peter Brook les Bouffes du Nord. Desitgem, doncs, una felicitat troballa per a la futura Sala Beckett / Obrador Internacional de Dramatúrgia.